

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 124 (13/02) - 020716

arbetarmakt.com

Innehåll

- Italien: Polisens lögner om Genua avslöjade
- Recension: När världen kom till Göteborg
- Argentina: PTS uttalande om morderna på två piqueteros den 27 juni 2002
- Fascismens och extremhögerens framgångar i Sverige
- Argentina: Morderna på Santillán och Costeki och krisen för Duhaldes regering
- Valrörelse med trögt före

Italien: Polisens lögner om Genua avslöjade

Nytt ljus har kastats över händelserna kring polisens angrepp på Diazskolan under G8:s möte i Genua den 21 juli 2001. Polisens lögnmaskineri har visat sig oförmöget att ens övertyga de tamaste av undersökarna av massakerns "legitimitet" och det påstådda "motståndet" från demonstranterna inne i byggnaden.

Polisen påstod ursprungligen att aktionen var ett svar på stenkastning från skolans fönster. Ingen enskild polisman eller enhet har emellertid ännu utan tvekan fastslagit att de antingen såg eller blev offer för stenkastning. Inte heller nämns någon polis vid namn i polisens rapport.

I nästa omgång ändrade de målstolparna genom att påstå att de när de gick in i skolan möttes av stenkastning och att detta förklarar omfattningen av polisens våld. Detta har genom filmmaterial från Indymedia visat sig vara falskt. Filmen visar att när polisen slog in dörrarna till skolan kastades inte en enda sten inifrån.

Sedan hävdade polismannen Massimo Nucera att när han gick in i byggnaden angreps han med kniv, att stickmärkena fortfarande syntes på hans jacka och att vapnet, som beslagtogs, fanns för alla att beskåda. Nuceras historia hade emellertid fler hål än hans jacka. Om nu kniven beslagtogs, varför greps inte angriparen? Om han, som Nucera påstod, dessutom hade skadats i strid tidigare den dagen, och att detta förklarade varför han hoppade omkring på kryckor, hur kom det sig att han var tillräckligt frisk för att delta i stormningen av Diaz-skolan utan samma kryckor? Experter har nu visat att stickmärkena i Nuceras jacka inte stämmer med de som finns på hans skyddsväst. Det ägde, kort sagt, inte rum någon knivattack.

Det är dock inte slut därmed. Vid polisens presskonferens efter angreppet på Diaz-skolan visades alla offensiva "vapen" upp som man påstod hade hittats i byggnaden, bland annat två molotovcocktails. Dessa nämndes som avgörande bevis till polisens fördel av inrikesminister Claudio Scajola i hans tal i parlamentet den 23 juli.

Nu har det visat sig att de hade hittats på Corso Italia tidigare samma dag och att de inte hade förts till Diaz-skolan av svarta blocket utan av polisen. Tingsrätten undersöker även möjligheten att de faktiskt tillverkades av polisen. Ingen polisrapport kan upplysa om var i skolan de hittades. Inte heller fanns det några fingeravtryck på flaskorna. När undersökarna frågade polisen om

namnen på de polisermän som påstods ha hittat dem på skolan, fick de namn på agenter som inte ens var närvarande vid stormningen! Nu när de falska bevisen har avslöjats och stormningen av skolan avslöjats som vad den faktiskt var – ett försök att terrorisera demonstranterna, har polisen plötsligt beslutat att de vill ”samarbeta” med undersökningen.

Polischefen Gianni De Gennaro har manat till bildandet av en grupp som ska arbeta med domstolen i Genua. Den består av samma poliser som fram tills nu har gjort sitt bästa för att hindra undersökningen genom att leverera ofullständiga listor över vem som tjänstgjorde och när, fotografier på polismän från tonåren och försena överlämnandet av material. Faktum är att hela ”legitimiteten” i stormingen av skolan hänger på dessa två molotovcocktails (vilka betraktas som vapen för krig).

När de sammanställs med sagan om stenkastningen, den självförvållade knivattacken och det ”motstånd” som polisen inte mötte när de slog in dörrarna, så finns det inget kvar som kan ”rättfärdiga” stormingen av Diaz-skolan. Uppmärksamheten riktas då återigen automatiskt på frågan om VEM som beordrade stormingen och VARFÖR.

Under tiden går huvudåklagaren i Genua Francesco Meloni i pension och lämnar efter sig 256 rättsfall, 298 polisdokument om gripanden eller hållandet av misstänkta, 94 polisagenter som undersöks och 93 demonstranter som anklagas för motstånd (vilka alla snart bör läggas ner). Meloni hade hoppats att avsluta sin karriär med äran av att åtminstone ha avslutat undersökningen av mordet på Carlo Giuliani (dvs genom att låta mördaren gå fri), men han har inte lyckats uppnå detta mål.

De av staten utsedda experterna försöker fortfarande överträffa varandra i försöken att ”bevisa” att det skott som avlossades av karabinjärmördaren egentligen riktades över Carlos huvud och rikoschetterade innan den träffade honom. Först påstod de att kulan träffade den notoriska brandsläckare som Giuliani höll i, och nu går de så långt som att föreslå att den träffade en flygande sten (som sedan landade på taket till karabinjärerens jeep).

Men familjen Giulianis advokater ger inte upp. De avslöjar inte bara det löjliga i de ständigt olika ”nya fynden”, utan de pekar också på att filmbilder (som visats på italiensk teve) utan tvivel visar att Marco Placanica, Carlos mördare, hade siktat med sin pistol i kroppshöjd långt innan Carlo ens plockade upp brandsläckaren.

Militanter i den antikapitalistiska rörelsen bör dock inte ha alltför stort hopp om systemets förmåga att ställa sina egna agenter, och följaktligen sig själv, inför rätta och sedan placera dem i fängelse. Exemplet med de sex poliserna i Neapel som sattes i husarrest efter att ha anklagats för att ha fört skadade demonstranter från det lokala sjukhuset till Raniero-barracken för psykologisk terror och misshandel talar sitt tydliga språk.

Även om de fortfarande anklagas i samband med vad en av dem upplyste en demonstrant om som ”tortyrkammaren”, och samtidigt som appelldomstolens undersökning har bekräftat trovärdigheten i offrens vittnesmål i detta avseende, har dessa fascister i uniform frigetts.

Appellationsdomarna hävdade att bortförandet av misstänkta från sjukhuset legitimerades av en lag från 1975 och att poliserna därför inte längre kunde kvarhållas. I verkligheten är lagen från 1975 inte längre i kraft och de sex poliserna har frigetts på grund av en subversiv kampanj med hot från polisen och mobiliseringar som stöds av det ”före detta” fascistiska Alleanza Nazionale och som framställs som en kampanj för ”solidaritet med kolleger”.

I väntan på ett verkligt demokratiskt samhällssystem vars juridiska system kommer att baseras på verklig rättvisa, stödjer vi emellertid helt familjen Giulianis kamp för att få Placanica dömd, men också den legala kamp mot polisen i Neapel som förs av fackföreningen Cobas och sociala forum. På en mer taktisk nivå försvarar vi oberoendet för domare som undersöker polisens lögner och förtal. Vi välkomnar varje kaos som dessa undersökningar kan skapa bland agenterna för lag och ordning när de springer för att rädda sitt eget skinn och när de gör det oavsiktligt avslöjar sina kollegers lögner och ytterligare slår sönder trovärdigheten hos den kapitalistiska statens repressiva apparat.

Recension: När världen kom till Göteborg

En del av oss som var med i Göteborg i juni förra året för att demonstrera mot EU:s toppmöte minns säkert de ledarartiklar som Hanne Kjöler skrev i Dagens Nyheter. Med början redan den 15 juni 2001 – under rubriken ”Gatstensargument” – inledde Kjöler en kampanj på temat: den troskyldiga och snälla vänstern röjer väg för och lämnar utrymme för stenkastarna.

Den bok som Kjöler nu publicerat på det socialdemokratiska förlaget Agora, När världen kom till Göteborg. Om våldet och dess möjliggörare, skiljer sig inte mycket från de tidigare korta artiklarna. Boken ger ett hafsigt intryck och bjuder varken på gedigen information eller originella analyser.

Hanne Kjöler var med i Göteborg, givetvis inte som aktivist utan som journalist. Detta märks dock inte speciellt mycket. Hennes redogörelse för vad som exempelvis hände vid Hvitfeldska är under all kritik, men det är inte där som hennes ambitioner ligger. Istället är det främst ett enda budskap hon vill få fram: ”den demokratiska vänstern” måste bryta alla band till den totalitära och stenkastande vänstern. Därför är det olycksbådande att boken ges ut av ett socialdemokratiskt förlag.

Hanne Kjöler är visserligen kritisk till en del av polisens åtgärder i Göteborg, men hennes grundhållning är borgerlig. Det bestående samhället ska försvaras och vår så kallade demokrati är fulländad. Något annat eller mer demokratiskt än den nuvarande parlamentariska ordningen kan inte existera, enligt Kjöler och för övrigt också Dagens Nyheter.

Den som vill ha reda på vad som hände i Göteborg får vända sig till Erik Wijks tegelsten Göteborgskravallerna och Processerna (Manifest 2002), som bara kostar 4 kronor mer, dvs 59, men i gengäld inte bara är på 140 sidor, som Kjölens bok, utan innehåller 760 välmatade sidor.

Argentina: PTS uttalande om morderna på två piqueteros den 27 juni 2002

En hungerns och moderns regering!

En aktiv nationell strejk nu!

En oberoende kommission måste undersöka repressionen.

Två piqueteros mördade av poliskulor, tiotals sårade – en del mycket allvarligt, många gripna: detta är resultatet av avsiktlig repression från president Duhaldes regering och Solá, guvernören i Buenos Aires. Detta är det brutala ansiktet av att följa IMF:s order till bokstaven.

Under en vecka har kansler Ruckauf, chef för cabinet Atanasof, sekreteraren för säkerheten Juan José Álvarez och presidentens språkrör Amadeo hotat att ”ta i med hårdhandskarna” mot vägblockaderna.

Repressionen fortskred – med en våg av anhänganden och bestraffningar i Avellaneda mot arbetslösa, kvinnor och unga demonstranter – till ett våldsamt inträngande i Förenade Vänsterns lokaler utan juridiskt tillstånd. Våld förekom till och med vid dörrarna till sjukhuset Fiorito, och polisen undanhåller information om skadade och de döda. Det fanns 188 fångar, 50 kvinnor – bland dem två militanter från vårt parti, PTS, som släpptes igår på grund av det folkliga svaret på repressionen.

Detta är en mördandets och hungerns regering, IMF:s tjänare. Den följer i spåren efter de la Rúa – och komma också att sluta i sina egna dagar av blodbad.

De fackliga ledare som samarbetar med Duhalde i de rådgivande råden, ledarna för CGT liksom CTA-CCC, måste sluta att underordna sig Duhalde. CTA har manat till en nationell aktionsdag idag men uppmanar inte till att delta i den mobilisering som sammankallats av piqueteros-rörelsen och organisationer för mänskliga rättigheter, och vänsterpartierna, från kongressen till Plaza de Mayo, inte heller föreslår man någon plan för kamp mot regeringens repression.

Samordning nu!

Aktivisterna i folkförsamlingarna, i piqueteros-rörelserna, de militanta arbetarna i de ockuperade fabrikerna – som keramikarbetarna på Zanon som idag blockerade riksväg 7 i Neuquen och textilarbetarna på Brukman som mobiliserar tillsammans med piqueteros – och alla de som deltog i denna aktionsdag – måste nu sluta leden.

Vi måste förena oss och samordna våra aktioner. Dagens möten och demonstrationen på Plaza de Mayo är de första stegen. Vi måste kräva att fackföreningarnas ledare bryter sitt vapenstillestånd, avbryter allt samarbete med Duhalde och omedelbart manar till en förenad och aktiv strejk i hela landet.

Vi behöver upprätta en oberoende kommission för att undersöka repressionen den 26 juni, med plenarsessioner som leds av kamrater från CTD Aníbal Verón, Bloque Piquetero, Barrios de Pie och MIJD, liksom organisationer för mänskliga rättigheter och deputerade som Luis Zamora.

Tillsammans måste vi skapa regionala organ för samordning, och alla andra nödvändiga åtgärder för enade aktioner för att öppna vägen till en aktiv generalstrejk med massomfattande strejkvakter för att besegra regeringen och IMF.

- Fängsla mördarna och de som är ansvariga för repressionen mot piqueteros!
- Frige omedelbart alla demonstranter som fängslats!
- Organisera en aktiv strejk i hela landet, med vägblockader över hela landet!
- Ned med Duhalde och IMF!

Fascismens och extremhögerens framgångar i Sverige

För omkring en vecka sedan kom Revolutions första nyhetsbrev ut, och vi publicerar här en artikel av Richard.

Den senaste upptrappningen av torgmöten och mobiliseringar av extremhögerens styrkor i Sverige ställer socialister inför viktiga frågor som man måste förhålla sig till. Även om vi inte står inför ett fascistiskt maktövertagande idag, ett sådant ser i nuläget ganska avlägset ut, så kan vi konstatera att fascisterna med ganska stor säkerhet går framåt. Den fascistiska rörelsen fick en moralisk framgång i Salem förra året den 8 december då ca 800 rasister marscherade i söderförorten till minne av nazisten Daniel Vretström som dödades i ett bråk mellan ungdomar. Denna framgång kunde realiseras tack vare att vänstern inte tog fascisterna på allvar. Trycket från etablissemangen efter Göteborg och propaganda i media för rasisternas "rätt" att demonstrera och "minnas sin kamrat" fick det reformistiska ledarskapet i organisationerna att backa från en konfrontation utan att ens diskutera alternativet. I samma veva lämnade Ung Vänster officiellt Nätverket mot rasism då de inte såg sig kunna samarbeta med AFA. Tv-nyhetern varvade hätska uttalanden från det borgerliga kommunalrådet i Salem mot "såväl höger som vänsterextremister" med ängsliga Salemsbors rädsla för våldsamheter.

Avsteg från militant antifascistisk kamp inom vänstern har dock gjorts ännu tidigare på 90-talet och detta kom kanske inte som en direkt överraskning. Från att ha varit en militant massrörelse i början på 90-talet har de ledande organisationerna trappat ner och gjort avsteg från den militanta inriktningen man tidigare haft. Anarkistiska AFA har mer eller mindre fått monopol på militant antifascistisk kamp vilket vittnar om stor svaghet inom den svenska vänstern, särskilt den som åberopar sig på en marxistisk tradition. Det som tidigare handlade om att inte ge en plattform, inte en gata till fascisterna, har alltmer gått till att handla om att värna om yttrandefrihet och ickevåld. I praktiken har personer i ledande ställning inom den svenska vänstern, då de deltagit i mobiliseringar som den inför Salemdemonstrationen, drivit att fascisterna ska bemötas med ickevåld och fredliga protester. Arrangörerna inför Salemdemonstrationen såg således till att bussar fanns på plats att forsla iväg demonstranterna efter att marscherandet kommit till slutpunkten.

Detta upplevdes med rätta av många inom vänstern som en förlust trots de ansvariga organisatörernas översvallande tal om en seger på plats i Salem. Nazistiska organisationer och deras sympatisörer kunde ta över gatorna i Salem denna vinterkväll. Det var en seger som rasisterna kom undan med och de kunde samla för dem relativt stora styrkor och utan motstånd hålla sin rasistiska

marsch.

I ljuset av de nedskärningar, privatiseringar och attacker mot arbetare och arbetslösa, inte minst bland ungdomar, i Sverige under 90-talet har en grogrund för högerextrema åsikter lagts. Därmed också en möjlighet för framgångar för fascisterna och deras politiska representanter. Detta har i dagsläget inte lett till några egentliga maktförskjutningar i den politiska basen. Sverige-respektive Nationaldemokraterna är fortfarande relativt marginella företeelser som inte ser ut att kunna lägga sig i politiska beslut annat än på kommunal nivå, åtminstone inte den kommande perioden. Därmed inte sagt att socialister ska nöja sig med att skaka på huvudet åt dem. SD ställer upp i över 50 kommuner i årets val och ND på ett flertal kommuner. SD fick i valet -98 åtta mandat i fem kommuner, man ställde då upp i ett tiotal. Några av dessa mandat innehas nu av ND:are som bytt parti. De rena fascistiska organisationerna är ytterst marginella på detta område.

Nationalsocialistisk Front (NSF) ställer upp i Karlskrona kommun och Skaraborgs Svensk Socialister (SSS) satsar också på kommunalvalet. Det förefaller inte troligt att de kommer att komma in. Annars är dom rena fascistiska organisationerna ganska osynliga och lever sitt eget liv under ytan. Framgångarna i dagsläget för den högerextrema rörelsen totalt sätt består framför allt i att organisationerna känner medvind, ivrigt påhejade av de rasistiska vindar som nu sveper över Europa. Detta betyder i praktiken att de kommer att syssla mycket med propaganda inför valet i september i utvalda kommuner där de har en bas, men också att deras stödtrupper bland ungdomar (skinnhuvuden, nazister) med det nyvunna självförtroendet kommer att kunna bli en påtaglig fara för socialister, antirasister, invandrare, homosexuella m.fl. Den senaste segern för Nationaldemokraterna i Stockholm, då partiet med hjälp av mobiliserade nazister från NSF lyckades jaga bort vänstern (som knappt mobiliserade och uppträdde oorganiserat) och hålla ett torgmöte utan något hot, skall ses i detta sammanhang. Denna framgång för dem måste ses i ljuset av de styrkeförhållanden som för nuvarande råder. En fråga för socialister blir att utifrån den objektiva situationen ställa sig frågan om hur vi kan bidra till att förändra dessa styrkeförhållanden. Hur ska vi i praktiken föra ut den stolta antifascistiska tradition vi räknar oss till för att sopa gatan med nazidräggen?

Rasismen på frammarsch i Europa

Intressant är det också att se till den internationella utveckling i Europa där mer eller mindre uttalade rasister vinner stöd i vallokaler i ett flertal länder. Framgångar för partier som Sverigedemokraterna och Nationaldemokraterna är inte något isolerat lokalt problem som är begränsat till Sverige. Det är en global trend där missnöje med de etablerade politiska partiernas borgerliga politik manifesteras i ökat väljarstöd för partier som agerar i opposition mot dessa. I flera länder där socialdemokratin sitter och har suttit vid makten har rasister och populisterna vunnit mark i spåren på uteblivna vallöften. Det har kort och gott handlat om en politik som resulterat i ökade klassklyftor mellan rika och fattiga, nedskärningar som slagit hårt mot social service och en arbetsmarknad som alltmer anpassats efter kapitalisternas krav på högre flexibilitet. Denna globaliseringens nyliberala politik har dessutom lett till ökad repression mot och förnekande av mänskliga rättigheter för fattiga invandrare och flyktingar. Invandrare och illegala flyktingar blir den syndabock kapitalet behöver. När Jörg Haider nådde framgångar med FPÖ i Österrike 1999 reagerade topparna inom EU med att införa sanktioner. Men det var bara början på en våg av öppet manifesterande och uttalade rasisters frammarsch i ett flertal länder där socialdemokratin tappat stöd bland väljarna. Tendensen är tydlig i Västeuropa. Gamla fascistiska front-organisationer, omstöpta f.d. liberala partier och nya populisterna vinner ny mark. Rasistiska och populistiska partier som Fremskrittspartiet (Norge), Dansk Folkeparti, Folkpartiet i Portugal och Pim Fortuyns lista i Holland har vunnit betydande valframgångar och sitter med i koalitionsregeringar. Även gamla fascistiska frontorganisationer som Jean Marie Le Pens Front National i Frankrike, Gianfranco Finis nyrenoverade Nationella Alliansen (f.d. fascistiska MSI) i Italien och Vlams Block i Belgien har vunnit betydande stöd. I Frankrike lyckades högern, delvis med hjälp av vänstern, att ena sig bakom den borgerliga republikanska front som sattes upp med ledaren och skurken Jack Chirac för att

hindra Le Pen från mandat. Både Vlams Block och Nationella Alliansen sitter i regeringskoalitioner. Även rasistiska och fascistiska partier och frontorganisationer som i dagsläget inte är tillräckligt starka för att kunna ta plats i regeringar går framåt. Den fascistiska frontorganisationen British National Party i England tog tre platser i Burley i lokalvalen i maj och fick höga röstetal i Oldham, Gateshead och Dudley. I Tyskland gör det gamla liberala partiet FPD en sväng till rasistisk högerpopulism och satsar hårt inför valet i höst.

Framgångarna för rasister och fascister runtom i Europa är en utveckling som går hand i hand med ett ökat missnöje mot den politik som drivs igenom från nyliberala regeringar runt om i Europa. Ett gemensamt drag för den europeiska borgarklassens traditionella partier som för borgerliga socialdemokratiska arbetarpartier är att man försökt att bekämpa extremhögerns framgångar genom att föra upp delar av dess program på dagordningen och göra det till sina egna frågor.

I England driver Tony Blair och inrikesminister David Blunkett en politik som syftar till att förvärra situationen ytterligare för de flyktingar som finns i landet. Bl. a. genom att verka för att bygga större flyktingförläggningar isolerade på landsbygden avskurna från samhället och stöd utifrån. Man vill på så sätt stärka den brittiska statens kapacitet att kunna lagra större antal flyktingar under längre tid i väntan på utvisning. Man vill samtidigt öka antalet deportationer per år till 30 000 trots att många flyktingar hotas av tortyr och mord i sina hemländer, man vill förbjuda flyktingars barn från att gå i vanliga skolor mm. Jack Chirac, nyvald president i Frankrike och ledare för den koalition av borgerliga partier som sattes upp för att "försvara republiken", har tidigare klagat på "lukten och oväsendet från invandrare". Inför hans valkampanj delade man ut fyra miljoner flygblad med rasistisk valpropaganda (en svart hand på framsidan med budskapet "kamp mot brottsligheten").

Chirac har gjort en stor råga om kriminalitet på populistiskt vis. Trots att ökningen av våldsbrott i landet bara är marginell (framförallt handlar det om småstöldar av mobiltelefoner) lyckades Chirac utnyttja detta för att lansera en kampanj mot den "omfattande brottsvågen". Ökade anslag till polisen som ett sätt att stärka statens repressions- apparat är också att vänta. Chirac har också talat om att bygga interneringsläger för ungdomsbrottslingar "som ett sätt att bekämpa brottsligheten". Kopplingen mellan den gamla regeringens politik och de nya regeringar som röstats fram är tydlig. I Holland genomdrev den lila koalitionen, den förra regeringen som baserades på socialdemokraterna i allians med ett liberalt borgerligt parti, de hårdaste flyktinglagar man skådat i Holland.

Framgångarna för Pim Fortuyns lista (PFL), som är Hollands näst största parti, har medfört att den nya regeringen (bestående av PFL, CDA - kristdemokraterna och VVD, ett liberalt parti) sanktionerat om nya tuffa flyktinglagar. Bland annat föreslås att alla invandrare som gifter sig med en holländare måste betala en hög summa på 5000 euro för att gå en obligatorisk kurs på 100 timmar i holländska. De tre regeringspartierna överväger också att införa krav som skulle tvinga invandrare att svära trohet inför den holländska flaggan och lära sig landets nationalsång utantill. DN konstaterar den 4 juli att "Nederländerna väljer den danska linjen för att dämpa invandringen i landet". I spåren på ett politiskt klimat där nationalismen frodats och strukits medhårs av inte minst den danska vänsterns profilerade EU-motstånd har rasistiska och populistiska Dansk Folkeparti kunnat fånga upp missnöjesröster.

Då Dansk Folkeparti numera bildar koalition med det liberala "Venstre" har en rad åtgärder vidtagits för att försämra invandrades och flyktingars rättigheter i det danska samhället. De första lagförslagen inkluderar bl.a. att invandrare som söker permanent uppehållstillstånd måste vänta i sju år för att få detta. Flyktingar som inte omfattas av internationella konventioner skall inte ha rätt till uppehållstillstånd, invandrare måste vara bosatta i landet i sju år för att få rätt till full socialhjälp och krav på självförsörjning för att bli dansk medborgare är ett annat påfund som den nya regeringen gjort sig förespråkare av. Mest uppmärksammat är kanske den lag som säger att det för en dansk är förbjudet att gifta sig med en människa från ett annat land tills det att hon/han fyllt 24 år. Regeringen har också slagit fast att alla barn som börjar skolan måste kunna tala danska. Hur detta skall genomföras i praktiken är inte riktigt klart ännu. Ingen vet vad man ska göra med de barn som inte klarar testet. Denna politik har piskat fram en reaktionär rasistisk vind och nästan en majoritet av den danska befolkningen säger sig stödja Danmarks nuvarande linje i flyktingpolitiken. Eftergifter från borgare och socialdemokrater runt om i Europa där den extrema högern gått på

frammarsch går att finna i samtliga fall. Även i Sverige har denna taktik tidigare använts. I de kommuner där Sverigedemokraterna vid förra valet tappade sina kommunala mandat var det mycket som en konsekvens av att moderater och socialdemokrater i samma kommuner drev samma flyktingpolitik. Ian Wachtmeister, f.d. ledare för det populistiska och rasistiska Ny Demokrati, har i sin självbiografi förklarat att han är nöjd med att socialdemokraterna i regeringsställning drivit igenom Ny Demokratis flyktingpolitik. Mona Sahlin utnyttjade ganska nyligen hedersmordet på kurdiska Fadime för att vädra idén om ett speciellt "körkort" som inträdesprov för invandrare, även om hon snabbt drog tillbaka detta. De rasistiska partierna som går framåt i Europa är inte rena fascistiska partier. Vi kan inte tala om risken för ett fascistiskt maktövertagande i dagsläget i något av de europeiska länderna. De rasistiska partiernas framgångar i Europa ackompanjeras inte som tidigare under 20- och 30-talet av stöveltramp och paramilitär organisering. Inte ens om fascistiska veteraner som Jean Marie Le Pen vunnit presidentposten hade man kunnat tala om ett fascistiskt maktövertagande. Därmed inte sagt att dessa partier inte utgör ett hot i dagsläget. De lagar och åtgärder som de rasistiska partierna i Europa driver igenom i samarbete med borgerliga partier eller genom att "pressa" socialdemokratiska partier leder till attacker mot invandrades och flyktingars mänskliga rättigheter. Då dessa partier dessutom verkar för en nyliberal ekonomisk politik utgör de också hot gentemot arbetarklassen. De piskar också upp rasistiska motsättningar då deras politik legitimerar invandrare som syndabock, vilket kommer att kunna leda till en upptrappning av rasistiskt våld från fascistiska grupperingar.

Partierna som jag nämnt är av olika skepnader. Ibland är de f.d. liberala borgerliga partier som tagits över av populisterna eller nya populistiska partier som använder sig av rasistisk retorik för att suga till sig väljarstöd samtidigt som man har en nyliberal ekonomisk agenda för att blidka storföretagen. I vissa fall fungerar de som frontorganisationer för fascistiska grupperingar. Exempel på dessa är FPÖ i Österrike, FPD i Tyskland. Kopplingar till skinheadrörelsen och mer militanta nazister saknas hos vissa partier. Till dessa kan räknas Fremskrittspartiet, Dansk Folkeparti och Pim Fortuyns lista. Sedan har vi gamla fascistiska frontorganisationer såsom Front National. Det handlar om partier som etablerats av en gammal fascistisk kader i efterkrigstid. Deras ledare försöker ofta balansera mellan en fascistisk och en mer populistisk flygel som återfinns i partiets aktiva bas. Front National har t.ex. ett fascistiskt förflutet och har haft anknytningar till beväpnade gatugäng sedan tidigare samtidigt som man inför det franska valet varit måna om att ersätta den antisemitiska och öppet rasistiska jargongen med mer betoning på kamp mot korruption och kamp mot brottslighet. Haiders FPÖ är motsägelsefullt och befinner sig någonstans emellan att vara ett populistiskt parti liknande Pim Fortuyns lista och en fascistisk frontorganisation. Pro-nazisten Haider tvingades ju exempelvis att avgå som partiledare som en eftergift för att det konservativa partiet skulle släppa in partiet i en regeringskoalition. Interna motsättningar är inte ovanliga inom den här typen av organisationer heller för den delen.

Sverigedemokraterna och Nationaldemokraterna

Splittringen i Sverigedemokraterna som mynnade ut i det nybildade Nationaldemokraterna är ett resultat av en hård motsättning mellan en mer populistisk och en mer uttalad rasistisk linje. De som stannade kvar i Sverigedemokraterna var människor som ville göra partiet mer respektabelt i allmänhetens ögon genom att tona ned den antidemokratiska fasaden. De som ville ha ett mera renodlat rasistiskt parti som inte helt skulle klippa av banden med nazisterna bildade det nya partiet Nationaldemokraterna. ND fick med sig större delen av de aktiva ungdomarna i partiet. Frågor som splittrade organisationerna var bl.a. den om inställningen till Israel, där SD intog en mera pro-israelisk position, och frågan om vilken grad av betoning man skulle lägga på invandringspolitiken (ND är för repatriering, vill skicka tillbaka invandrare till sina ursprungsländer). SD har under en längre tid bemödat sig om att framstå som ett respektabelt parti och bytt ut kortklippt och stövlar mot kostymer och slips. På sin hemsida betonar man att man är ett i första hand "demokratiskt, nationalistiskt parti". Även ND:s partiledning är måna om att inte framstå i alltför dålig dager men är inte beredda att gå lika långt som ursprungspartiet. Anders Steen, partiets ordförande, gjorde

nyligen bort sig i TV4 då han på frågan om man skall ta avstånd från Hitler och förintelsen svarade att han inte tycker att man ska ta avstånd från någonting. På partiets hemsida finns dock en hel del rasistiska argument försedda med "demokratisk" förpackning. Mycket av retoriken speglar den populistiska jargong som är så vanlig för den här typen av organisationer. Mycket missnöje med politiker som styr landet och betoning på kulturella motsättningar istället för den gamla läran om raser förekommer i partiets propaganda. Invandringen lyfts fram som en central komponent till varför Sverige har fallit från tredje till sjuttonde plats i BNP-ligan de senaste decennierna mm. Det kan här vara på plats att försöka karaktärisera de båda partierna på ett liknande vis som vi behandlat deras motsvarigheter i andra länder. Sverigedemokraterna är ett populistiskt rasistiskt parti med rötter i den svenska fascistiska rörelsen och har tidigare mera fungerat som en fascistisk frontorganisation. ND försöker fylla SD:s tidigare roll som fascistisk frontorganisation efter att den senare försökt att gå mot att bli ett populistiskt parti i stil med Dansk Folkeparti eller norska Fremskrittspartiet. Ett tecken på detta var då ND använde sig av en nazistisk styrka för att skydda sitt torgmöte i Stockholm den 19 juni. Det framstår ganska tydligt att nazistiska hardcore-organisationer som NSF, Blood and Honour och Info 14 behöver ett parti eller en front som ND för att nå ut politiskt. Samtidigt som ND i sin tur stödjer sig på dessa organisationer för att ostört kunna genomföra manifestationer som den i Stockholm. Ett dialektiskt motsatsförhållande skulle man kunna säga. Framtiden för dessa organisationer är definitivt inte avgjord. Även om det vore fel att klassa partier som ND som en ren fascistisk organisation, det är snarare en frontorganisation där såväl populisterna som rena fascister ingår, så är det inte uteslutet att det ur ND (och SD) i framtiden kan komma att utkristalliseras ett fascistiskt avantgarde. Ett tecken på det är som sagt att partiet har ett visst samarbete med de rena naziorganisationerna.

Antifascistisk taktik - vilken väg fram för den antifascistiska rörelsen?

Hur bör då socialister, antirasister, invandrare, feminister och andra som står i fronten för den antifascistiska rörelsen agera i kampen mot dessa avskums frammarsch? Till att börja med är det viktigt att gå tillbaka till en mer grundläggande klassanalys. Enligt marxismen måste varje politisk rörelse för att vinna någon som helst förankring representera intressena hos en klass eller ett skikt i samhället. Fascismen har sedan dess uppkomst varit en reaktion och ett politiskt uttryck för missnöje och frustration hos en frustrerad medelklass (inte minst hårt ansatta eller ruinerade småföretagare) och marginaliserade skikt, det s.k. trasproletariatet (arbetslösa utan koppling till arbetarrörelsen, socialt utstötta, missanpassade personer m.fl.). På en allt hårdnande världsmarknad med stenhård konkurrens där multinationella bolag alltmer dikterar de ekonomiska villkoren finns ett missnöje som i hög grad kan få dessa skikt att rikta sin ilska mot korruption och den s.k. "massinvandringen". Missnöje med det kapitalistiska systemets oförmåga att lösa de sociala problemen som framför allt slår mot segregerade förorter och skapar arbetslöshet kanaliseras genom dessa politiska uttryck iväg från antikapitalism till reaktionära lösningar med rasistiska undertoner. De fascistiska rörelserna i Italien och i Tyskland på 20- och 30-talet vittnar dessutom om att borgarklassen är beredd att ge sitt stöd till fascistiska rörelser som en sista utväg gentemot arbetarklassens revolution och expropriering av exploatörerna. Det har i praktiken betytt förintandet av alla former av arbetarklassorganisering och demokratiska landvinningar som arbetarrörelsen kämpat sig till inom det borgerliga samhället. När Hitler använde sig av viss antikapitalistisk retorik och förstatligade delar av den tyska industrin gjorde han det inte för att han representerade en form av socialism, något nyliberaler brukar hävda. Tvärtom gjorde han det för att rädda den tyska kapitalismen.

Om vi utgår från denna klassanalys av fascismen så borde det vara en central fråga för arbetarrörelsen att bekämpa fascismen kan man tycka. Och visst, i slutändan är det bara en socialistisk revolution med arbetarklassen i spetsen som kan lägga grunden till ett samhälle där grundvalen för fascism utrotas. En målsättning för den antikapitalistiska rörelsen borde därför vara att ta upp kampen mot fascismen och också försöka vinna förståelse och stöd för den inom arbetarklassen. Trots orosmolnen ser vi också tendenser till en radikalisering åt vänster i flera länder

där fascisterna vinner mark. Miljoner fransmän demonstrerade på gatorna mot Le Pens framgångar i första valomgången till presidentposten. 2.5 miljoner (10.5 procent) röstade i valet på kandidater som kallar sig för revolutionärer. I England fick Socialist Alliance, en koalition av vänsterorganisationer med sammanlagt 200 kandidater i hela landet i opposition mot Labours politik, betydande röstetal i framförallt London. I vissa förorter fick man över tio procent med en topp på 22 procent i Hackney.

I Spanien demonstrerade över en miljon då spanska arbetare generalstrejkade mot regeringens planer på skärpta åtgärder för arbetslösa på olika håll i landet. Detta var i samband med EU-toppmötet i Sevilla med dess rasistiska dagordning och demonstrationerna uttalade ett klart stöd för landets flyktingar och invandrare, den grupp som hårdast drabbas av den spanska regeringens arbetsmarknadspolitik. I Österrike har vänstern och antifascister i stora demonstrationer försökt konfrontera fascister då de försökt manifesteras sitt rasistiska gift på gatorna (österrikiska Revolution har deltagit där) och klart visat sin beredskap.

Det är precis denna militanta inställning vi bör ha i kampen mot fascisterna på hemmaplan. Hycklande borgare som aldrig lyft ett finger för att förbättra situationen för dom arbetande och fattiga kommer att anklaga oss för att vara fiender till demokratin, det fria ordet osv. Hotet från en fascistisk rörelse har dock ingenting med vackra demokratiska värden att göra. Deras rörelse består i att krossa alla demokratiska rättigheter och införa diktatur över arbetarklassen och de förtryckta. De bör behandlas som fiender till alla som kämpar för en bättre värld utan förtryck och utsugning. När organisationer som Nationaldemokraterna går ut på gator och torg med hjälp av nazistiska våldsgrupper handlar det för deras del om att vinna stöd och kunna visa prov på styrka. Får de göra detta utan hinder kommer de att stärkas moraliskt och de kommer att få än mer luft under vingarna. Det är precis detta som den antifascistiska vänstern i Sverige står ansikte mot ansikte med och metoderna för kampen mot dessa avskum måste därmed ha en militant inriktning. Bara genom att göra allvar av den tidigare så stolta traditionen "ingen plattform för fascismen" och "inga fascister på våra gator" kan vi på allvar jaga ner dem i de kloaker de kommer ifrån. Man kan invända att arbetarrörelsen i det här landet inte är redo för sådana metoder och att det behövs fredligare former av protester för att vinna stöd för ett alternativ. Det vore dock att bedra sig själv att dra slutsatsen att det inte går att vinna stöd för militant antifascistisk kamp inom bredare lager av befolkningen. Vi kommer självklart inte att få stöd från de socialdemokratiska topparna inom arbetarrörelsen som mer än något annat ser till sina privilegier. Potentialen för hur brett en antifascistisk rörelse skulle kunna nå ut med inte bara militanta metoder för att visa att vi menar allvar utan också med ett politiskt alternativ till det kapitalistiska systemet går dock inte vifta undan. En sådan rörelse skulle kunna få mycket omfattande stöd bland antirasistiska ungdomar, invandrare och arbetare som radikaliserats och söker ett alternativ till den reformistiska ledningen för arbetarrörelsen. Den skulle också kunna ställa krav på och avslöja de som idag sitter i ledningen för den svenska arbetarrörelsen. Detta är också en uppmaning till alla seriösa antifascister i organisationer som Ung Vänster och SSU. Ställ krav på era ledare! Stoltserar de över sin antirasism? Kan de stå upp för det i verkligheten?

Det är trots allt bara genom att organisera oss som vi kan bemöta fascisterna på gatorna. Då räcker det inte att stå vid sidan om och bua om vi verkligen vill bemöta dem. Då måste vi organisera försvarskedjor och överhuvudtaget en egen struktur för att så effektivt som möjligt slå till och kunna slå hårt.

Betyder detta att det alltid är fel att debattera med rasister offentligt? Vi bör självklart i så stor utsträckning som möjligt förhindra fascisterna från att få en plattform varifrån de kan sprida sitt giftiga budskap. I första hand bör den antifascistiska rörelsen verka för att förhindra fascisterna från att överhuvudtaget äntra talarstolen. I vissa situationer kan dock socialister tvingas ta till debatt (i händelse av underläge) för att avslöja de rasistiska argumentens falskhet inför en bredare publik. Detta betyder inte att vi legitimerar dessa åsikter eller att vi är för ett "demokratiskt" bemötande av dem.

Partier som ND och SD bör alltså inte lämnas ifred i fortsättningen. Vid varje tillställning måste vi verka för bredast möjliga mobilisering av antifascistiska krafter för att om möjligt förhindra dem

från att hålla torgmöten och liknande tillställningar. REVOLUTION har deltagit i och kommer att fortsätta delta i antifascistiska mobiliseringar då det nalkas. Parallellt med detta kommer vi att affischera och delta på torgmöten i förorter för att vinna stöd för vårt socialistiska program. Kom med du också!

Argentina: Morden på Santillán och Costeki och krisen för Duhaldes regering

Följande artikel är skriven av Michael Gatter i FRKI:s österrikiska sektion och har tryckts i ArbeiterInnenstandpunkt. Han har nyligen återvänt efter att ha tillbringat tre månader i Argentina, där han arbetat tillsammans med de revolutionära socialisterna i PTS. Av utrymmesskäl är den något förkortad.

Dödsskjutningarna den 26 juni utgör en avgörande händelse i den politiska utveckling i Argentina som inleddes av de revolutionära dagarna i december 2001. Polisen dödade två piqueteros – som aktivisterna i de arbetslösas rörelse kallas: 21-årige Darío Santillán 22-årige Maximiliano Costeki. Den 26 juni var en landsomfattande aktionsdag med många corta de rutas - vägblockader - och demonstrationer i vilka tiotusentals arbetare och arbetslösa deltog. En av de största aktionerna ägde rum vid Puente Pueyrredón – en bro i villa Avellaneda i huvudstaden Buenos Aires utkanter. På grund av dess strategiska betydelse för transporter har mer än 40 vägblockader redan ägt rum där i år. Alla har varit fredliga – fram till den 26 juni.

Den stora poliskontingenten – med mer än 2 000 tungt beväpnade poliser - angrep piqueteros med stor brutalitet. Demonstranterna hade ingen chans mot denna överlägsna styrka, trots heroiska ansträngningar av många beslutsamma aktivister. Polisen jagade dem med massiv tårgas och många gummikulor genom gatorna i Avellaneda. De stormade också en lokal som tillhör Izquierda Unida – Förenade Vänstern, en allians mellan det centristiska MST och kommunistpartiet – och sköt på människor.

Resultatet av polisens massaker blev två döda piqueteros, 90 skadade och mer än 170 gripna – bland dem två kvinnliga kamrater från PTS.

Polisen förnekade inledningsvis varje ansvar för Santilláns och Costekis död – de var båda aktivister i piqueteros-rörelsen CTD Aníbal Verón. Det ansvariga polisbefälet Alfredo Franchiotti hade till och med mage att i en intervju säga: ”Jag kan med säkerhet säga att de skott som dödade de två demonstranterna inte kom från säkerhetsstyrkorna.”

Detta är speciellt cyniskt eftersom det med stor sannolikhet är Franchiotti själv som är ansvarig åtminstone för mordet på Santillán! Regeringen och polisen försökte – med stöd från vissa media – att lägga ansvaret för händelserna på ”våldsamma piqueteros”. Polisen drog sig inte ens för att påstå att Santillán kan ha fallit offer för rivalitet mellan vänstergrupper!

Men breda skikt inom arbetarklassen och även i medelklassen visade sitt motstånd mot en ny omgång av repression. De har inte glömt de mer än 30 döda under Jornadas Revolucionarios – de revolutionära dagarna i december 2001 – när polisen försökte rädda de la Rúas ruttna regim med yttersta brutalitet.

Dessa styrkeförhållanden som inte är till den öppna kontrarevolutionens fördel är orsaken till att delar av media – först Pagina 12 och senare även Clarín, båda bland de största tidningarna – kritiserar polisen hårt. Tack vare en fotograf från Clarín kommer nu sanningen om morden fram i ljuset. Han tog en rad bilder av den avgörande stunden: från det ögonblick när Santillán stod på knä bredvid sin döde vän Costeki till dess han släpades bort av polis och slutligen när han låg död med polisbefälet Franchiotti, beväpnad med ett gevär, bredvid sig.

Detta var inte en ”olyckshändelse” under en gatustrid – detta var otvivelaktigt en avsiktlig avrättning på nära håll. (Fotografierna kan ses på hemsidan www.clarin.com under rubriken ”Los últimos minutos, entre la vida y la tragedia” eller på www.Pagina12.com. En bild där man ser Franchiotti och en annan polis släpa iväg en av de dödades kropp återfinns på PTS hemsida (www.pts.org.ar).

Franchiotti är inte okänd. Han är – i likhet med många av sina kolleger i polisen i Buenos Aires –

känd som en skjutglad högerman. Hans namn dök upp flera gånger i en undersökning av den terroristattack som raserade AMIA:s judiska centrum i Buenos Aires och dödade 86 människor 1994, den värsta terroristattacken i Argentinas historia. Franchiotti var den förre polischefen Juan José Ribellis högra hand och greps anklagad för att vara en del av "den lokala anknytningen" i den attack vars högsta ansvariga aldrig har återfunnits.

Polisens mord visade sig vara en bumerang. Istället för att konsolidera regeringen och förödmjuka massorna har regimen och speciellt polisen diskrediterats och försvagats av konfrontationen. När händelserna den 26 juni blev kända och bilderna på de skjutande poliserna uppträdde på framsidan av Pagina 12 och i andra media skreks protester ut i hela landet: "Det räcker inte med att denna regim gör oss hungriga. Nu skjuter de också våra kamrater som protesterar mot hungern!"

Redan några timmar senare manade piquetero-rörelsens kamporganisationer och vänstern till en protestdemonstration den 27 juni.

Den folkliga vreden mot polisens terror var så stor att även den fackliga byråkratin utsattes för stort tryck. CTA – en av de tre stora fackliga federationerna – manade till generalstrejk nästa dag "i protest mot repression och auktoritärt styre". Detta följdes främst i CTA:s traditionellt starka fästen i den offentliga sektorn som utbildning och sjukvård.

Trettiotusen människor kom till Congreso – en av de största demonstrationerna sedan i december, varifrån de marscherade till det traditionella målet för alla viktiga mobiliseringar i huvudstaden: Plaza de Mayo, där presidentens hus ligger.

Polisen försökte förödmjuka demonstranterna redan vid upptakten. Tvåusen poliser hade mobiliserats och ordnade kontroller och avspärningar vid många trafikplatser och i den inre delen av staden. Allt detta visar att regimen förändrat sin taktik mot massprotester eftersom polisen hittills varit relativt behärskad vid demonstrationer i huvudstaden (men inte i provinserna).

Deltagandet i demonstrationen var inte bara stort utan också brett. I täten marscherade de militanta piqueteros-organisationer som var inblandade i de tragiska händelserna vid Puente Pueyrredón: "Bloque Piquetero", CTD Aníbal Verón, Raul Castells MIJP och Movimiento Barrios de Pie. De hälsades entusiastiskt av många åskådare – varav många från medelklassen.

Det fanns stora kontingenter från vänsterns organisationer, bland dem PTS, Partido Obrero, MST och kommunistpartiet. Men det fanns också många aktivister från folkförsamlingarna och även många studenter som följde uppmaningen från studentorganisationen FUBA i Buenos Aires, som leds av oberoende och vänstern. När de anlände till Plaza de Mayo sjöng de sångerna från Cordobazo – det historiska upproret från arbetare och studenter i staden Cordoba 1969.

Och där fanns Motoqueros – bud på motorcykel – som körde in på Plaza de Mayo med fanor. De har folkets oomtvistade sympati sedan dagarna i december när de heroiskt kastade sig mot polisens horder som gick bårsärkargång och sköt. De betalade för sitt motstånd med flera offer. I en symbolisk aktion – som antydde framtida konfrontationer – körde 20 Motoqueros fram till en av polisens motorcykelenheter. Dessa är inte bara snabba utan också i hög grad farliga eftersom den som sitter bakpå är beväpnad med gevär. De 20 Motoqueros ställde sig framför specialpolisen och rusade sina motorer. Polisen gjorde detsamma ända tills de slutligen drog sig tillbaka. Denna gång var det bara en symbolisk konfrontation.

Solidariteten sträcker sig långt utanför de politiskt medvetna inom arbetarrörelsen och de arbetslösas rörelser. Stora delar av mellanskikten som berövats sina besparingar av den härskande klassen genom dekret ("Coralitto") stödjer den kamp som piqueteros för. Detta uttrycktes i ett citat av en 60-årig affärsinnehavare: "Alla argentinare är piqueteros just nu. Om de skjuter piqueteros, skjuter de på oss alla."

Vänsterns kända deputerade dök också upp. Luis Zamora – en av de mest populära politikerna i landet, som intog en modig hållning till polisen och regeringen under de senaste dagarna, Alicia Castro och Alfredo Villalba. Zamora – före detta trotskist och representant för de radikala, progressiva mellanskikten – kritiserade regeringen skarpt och speciellt chefen för cabinet Atanasof, som i början av veckan förklarade att myndigheterna inte skulle tolerera piqueteros vägblockader. Elisa Carrio – den kvinnliga ledaren för det vänsterborgerliga ARI (Alliansen för de jämlikas republik) – kom till Plaza de Mayo dagen innan, omedelbart efter morden...

CTA:s deltagande var speciellt viktigt. Inledningsvis manade dess ledare de Gennaro till en 24 timmars generalstrejk men vägrade delta eller stödja demonstrationen. Orsaken till detta är fackbyråkratins oro för att bli indragen i en radikaliseringsprocess som skulle kunna sluta med nya ”revolutionära dagar”. (Som många kanske minns vägrade de officiella ledningarna för fackföreningarna och piqueteros-rörelsen att stödja upproret den 19–20 december förra året). Denna oro ökades av det faktum att massdemonstrationen den 27 juni varken var sammankallad eller kontrollerad av CTA:s byråkrati.

Luis D’Elía, ledare för den organisation för arbetslösa som är nära knuten till CTA – Federación de Tierra y Vivienda (FTV) – var öppen hjärtig om sin oro: ”Vi deltar inte om vi inte kan leda det.” Under dagen innan demonstrationen skickade regeringen emissarier till CTA:s högkvarter – bland dem Carlos Vila, säkerhetsministern Juanjo Alvarez ställföreträdare – för att få dem att avstå från att delta i marschen till Plaza de Mayo.

Men fotfolket hade ingen sympati för ledningens trångsynta byråkratiska beräkningar. På grund av det omfattande trycket underifrån förklarade CTA i Buenos Aires slutligen att de under alla omständigheter skulle delta i marschen och mobiliserade flera tusen fackmedlemmar som gick i slutet av det långa tåget. Slutligen visade sig de Gennaro medan D’Elía förblev frånvarande.

Denna utveckling visar hur stora motsättningarna är mellan fotfolkets vilja att kämpa mot ”hungerns och mördandets regering” och byråkratins inriktning på att få en plats i den borgerliga regimens lilla sol, dvs positioner och inflytande i regeringen, sociala institutioner etc. Men byråkratin kan inte fullständigt strunta i fotfolket om de inte vill förlora kontrollen.

Även om det inte är möjligt att göra en definitiv bedömning av den nya situationen bara några dagar efter mordet på de två piqueteros, kan vi emellertid dra några slutsatser.

Skotten den 26 juni kom inte ur tomma intet. Duhaldes regering försöker splittra de arbetslösas rörelse som sedan fem år representerar det mest militanta motståndet mot den nyliberala samhällsmassakern. De reformistiska piqueteros-organisationerna som den maoistiska CCC och FTV som står nära CTA är en del av Consejos Consultivos, de ”consultive gremias” som startades av katolska kyrkan och FN i början av året som ett verktyg för integrering av de officiella organisationerna för arbetslösa. Regeringen distribuerar genom dessa organisationer 1,2 miljoner korttidsjobb med en fruktansvärt låg lön (150 pesos).

Regeringen vill kombinera denna modesta morot med en piska för de mer radikala piqueteros-organisationerna. Chefen för cabinet Atanasof – som är allierad med den korruperade fackbyråkratin i CGT Daer – tillkännagav redan två dagar innan att myndigheterna inte skulle fortsätta att tolerera vägblockaderna. Vi vet inte om polischefen Franchiotti och hans medskyldiga agerade efter instruktioner från högre ort eller helt enkelt följde sina vulgära instinkter. Men vi kan bestämt säga att regeringens uttalande om att man skulle följa en mer hårdhänt politik var en signal till de mest reaktionära elementen inom polismakten.

Dessutom finns det en uppenbar splittring i regeringen. Utrikesminister Ruckauf har enligt pressen skrutit bland sina ministerkolleger om sin roll som minister i Isabella Perons högerperonistiska regering 1975, när han undertecknade ett dekret som gav säkerhetsstyrkorna tillstånd att ”utplåna vänsterrebellerna”. Han sade att han skulle göra detsamma idag. Säkerhetsministern Juanjo Alvarez manar också till ”tuffare tag” mot protesterna.

På kort sikt förefaller dessa händelser ha slutat med politiskt nederlag för regeringen. Den avsedda förödmjukelsen mot arbetarrörelsens kämpande delar har misslyckats, protesterna från mellanskikten och media är omfattande, regeringen är på reträtt och tvingas nu inleda undersökningar av polisen. Polischefen i provinsen Buenos Aires, Ricardo Degastaldi, och hans närmaste man, Edgardo Beltracchi, tvingades avgå och senare även provinsens justitie- och säkerhetsminister, Luis Genoud, fick följa dem. Mördaren Franchiotti är redan gripen (även om han och hans kolleger bara är anklagade för dråp och inte mord). Mer än 100 poliser som var inblandade i excesserna har suspenderats.

Duhaldes regering är strukturellt svag. Detta är ett uttryck för den argentinska kapitalismens organiska kris. En kris som kännetecknas av ekonomiskt sammanbrott och döds kampen för den politiska regim som har styrt landet under de två senaste årtiondena. Det specifika med denna

politiska regim var huvudsakligen det strategiska samarbetet mellan de två traditionella borgerliga partierna – peronisterna och radikalerna –, en begränsad och starkt korrumperad borgerlig demokrati och en brutal offensiv mot arbetarklassen i sammanhang med ett fullständigt underordnande inför imperialismen.

Duhaldes regering har överlevt fram tills nu enbart därför att den härskande klassen är splittrad, dess motståndare inom det borgerliga etablissemangen är svaga och diskrediterade och den fackliga byråkratin är så rädd för radikaliseringsen av massorna att de föredrar att passivt bevittna hunger och mordande istället för att organisera en aktiv generalstrejk (och detta är den ”bättre” delen av dessa typer eftersom CGT Daer öppet stödjer Duhaldes regering!).

Mot bakgrund av regimens organiska kris och den överhängande sociala explosionen försöker den härskande klassen dra massornas uppmärksamhet till möjligheten av ett tidigt val. Detta skulle dra bort uppmärksamheten från kampen på gatorna och i företagen och skapa förhoppningar om en ”fredlig” institutionell förändring av systemet...

Under de nuvarande förhållandena kan vi formulera hypotesen att ett tidigt val är sannolikare ju snabbare omgrupperingen inom bourgeoisien fortskrider och/eller ju skarpere former av klasskamp som utvecklas. Om krisen fortsätter på den nuvarande nivån, om fraktionsstriderna inom den styrande eliten inte kan övervinnas och arbetarrörelsens traditionella ledning lyckas kanalisera och dämpa massornas vilja att revoltera – som de gjorde efter decemberdagarna – då är det möjligt att Duhaldes haltande regering kan fortsätta en tid till.

Finns det ett omedelbart hot om en ny våg av repression mot vänstern och de kämpande delarna av arbetarrörelsen? Otivivelaktigt kännetecknas morden på de två piqueteros av brutalitet. Dödande av vänsteraktivister är inget nytt i Argentina. Armén och polisen har ackumulerat en rik erfarenhet av detta under de senaste årtiondena. För bara sex månader sedan – under decemberdagarna – blev 30 demonstranter offer för massiv polisterror.

Men det som är anmärkningsvärt är de skamlösa och offentliga avrättningarna av Santillán och Costeki mitt på dagen. Detta kan bara innebära att mördarna i uniform kände sig helt säkra, dvs de hade beskydd ”uppifrån”. Och som vi visat finns det en fraktion inom regeringen – och vi kan anta att de representerar en del av den härskande klassen – som i ökad grad föredrar ”hårdare tag” mot ”socialt våld”, dvs mot de fattigas och förödmjukades protester.

Detta innebär inte att en omfattande våg av repression befinner sig runt hörnet. På kort sikt är detta även osannolikt – regeringen är alltför svag och massornas motstånd alltför omfattande... En regim som Duhaldes har inte en tillräcklig klassbas för en sådan öppet kontrarevolutionär politik. Den verkliga innebörden av morden den 26 juni ligger i det faktum att de erbjuder oss ett perspektiv på den framtida utvecklingen. Dynamiken i varje revolutionär period – sådan som den existerat sedan decemberdagarna i Argentina – pekar mot en konfrontation mellan revolution och kontrarevolution. Bourgeoisien är helt medveten om detta. I det långa loppet kan en härskande klass inte tolerera sådana ”kaotiska” förhållanden som för närvarande. Den måste och kommer att försöka att ”återupprätta ordningen”... Den centrala förutsättningen för detta projekt är återupprättandet av ett ”styrande block” (Gramsci), dvs bildandet av en borgerlig politisk och social allians där en hegemonisk fraktion av storkapitalet samlar betydande delar av små- och mellanbourgeoisien och mellanskikten och förenar dem bakom det strategiska projektet med en borgerlig lösning på krisen. På grundval av bildandet av ett styrande block är ett beslutsamt slag från kontrarevolutionen inte bara möjligt utan också mycket sannolikt.

Det är omöjligt att säga när detta kommer att inträffa. Men det står klart att den argentinska arbetarklassen inte har obegränsat med tid på sig för sin kamp. Bourgeoisien kommer förr eller senare att återskapa en jämvikt till sin fördel om proletariatet inte beslutsamt ingriper innan dess... Det är en kapplöpning med tiden. Antingen skapas en ny revolutionär ledning... eller också kommer den härskande klassen åter att lyckas konsolidera sin makt.

Det är fullt möjligt att Carrio, Zamora & Co. kan vinna nästa val även om den peronistiska partiapparatn kommer att göra allt i sin makt för att manipulera och korrumpiera. Men när de väl är vid makten kommer den utopiska karaktären av deras reformistiska dagdrömmar att bli uppenbar. Deras mål med en borgerlig ordning med direktdemokratiska mekanismer och en socialt rättvis

kapitalism med starka inslag av statliga ingripanden är en ren illusion i den nuvarande perioden av kapitalismens förfall i världsskala och speciellt i den halvkoloniala världen.

Nej, i objektiv mening erbjuder centern-vänstern varken den härskande klassen eller de folkliga massorna en väg ut ur krisen. Dess funktion är istället att hjälpa bourgeoisien att söva massorna under en revolutionär period och avlänka deras uppmärksamhet från klasskampen. Och just av den orsaken är de farliga för arbetarklassen.

Den enda vägen ut ur krisen kan uppnås genom arbetarklassens och dess allierades sociala revolution – det våldsamma störtandet av den kapitalistiska ordningen (eller säg hellre kaos och förfall).

Marxistiska revolutionärers uppgifter i Argentina är tydliga. PTS, som FRKI samarbetar nära med, har helt rätt i sin inriktning på att bredda motståndet till hela arbetarklassen i fabrikena genom en aktiv generalstrejk för att störta Duhaldes regering... Men den fackliga ledningen kommer aldrig att organisera en sådan massaktion frivilligt – den måste framtvingas av fotfolket.

Därför är det självständiga organiserandet av fotfolket – organiserade och oorganiserade, anställa och arbetslösa i fabrikskommittéer, regionala församlingar och råd – en brådskande uppgift. Endast en sådan direktdemokratisk organisering av arbetarklassen kan skapa de nödvändiga organisatoriska förutsättningarna för att tvinga fackledningen att organisera effektiva massaktioner och för att bana väg för dess ersättning med en verklig arbetarledning.

Trots upptrappningen av polisens våld är arbetarklassens defensiva kamp först och främst politisk. Målet är att integrera bredast möjliga massor av arbetare... Det finns en verklig fara för att avantgardet – som kan mobilisera ganska många människor – missbedömer sin styrka och söker efter en direkt konfrontation med statsapparaten. Därav följer den centrala betydelsen av en energisk tillämpning av enhetsfrontens taktik mot dessa massorganisationer.

En viktig fråga är: vem ska leda undersökningen av polisens ansvar för mordet? Det är knappast förvånande att regeringen gav denna uppgift till Juan José González som i det förflutna varit förknippad med samma polisapparat som han nu ska undersöka för brotten! PTS kräver helt riktigt upprättandet av en oberoende undersökningskommission med offentliga plenarsessioner och som leds av piquetero-organisationer tillsammans med organisationer för mänskliga rättigheter och depu-terade som Luis Zamora.

I den nuvarande perioden när frågan om politiska reformer står på dagordningen både från massornas sida, vilka kräver verklig demokratisering, och även från en del borgerliga krafter sida, vilka vill institutionalisera massprotesterna, är parollen för en revolutionär konstituerande församling central för marxister. Men en sådan konstituerande församling får inte vara resultatet av manövrer från den härskande klassens sida och får inte stå under dess kontroll utan måste framtvingas av massornas revolutionära klasskamp och kontrolleras av dem.

En konstituerande församling kan bli ett forum för en demokratisk diskussion om landets framtid. I denna bemärkelse är det en korrekt taktik med tanke på massornas demokratiska illusioner och de kontrarevolutionära manövrerna från delar av bourgeoisien. Men den kan inte ge en lösning på krisen, den kan inte lösa frågan om makten (vilket en del centrister som Partido Obrero föreslår). Detta kan bara uppnås av en arbetarnas och folkets regering med ett program för politiskt styre av aktionsråd, förstatligande av inhemska och utländska banker och företag och införandet av statligt monopol på utrikeshandeln.

Slutligen finns det ännu en lärdom av de tragiska händelserna den 26 juni. Kampen mot hunger, fattigdom och utplåningen av landets resurser kommer oundvikligen leda till en konfrontation med statsapparatus styrkor. Den härskande klassen var tvungen att behärska sig under månaderna efter decemberdagarna på grund av sin exceptionella svaghet. Men Argentinas – och många andra länders – historia visar att den inte kommer att tveka att använda omfattande våld för att genomdriva sin ordning.

Under de kommande konfrontationerna och speciellt i varje framtida avgörande sammandrabbning som en generalstrejk eller militanta gatublockader kommer frågan om organiserat självförsvar mot den borgerliga statsapparaten att bli av central betydelse. Morden på de två piqueteros bör vara en lärdom för de vänstergrupper i väst som tycker om att fantisera om ett möjligt fredligt störtande av

kapitalismen. Proletariatet kan bara stå emot den kommande repressionen om de är beväpnade och organiserade – i enheter för självförsvar som kan utvecklas till arbetarmiliser i en revolutionär situation.

Händelserna i slutet av juni understryker den djupt explosiva, revolutionära karaktären av den politiska process som kännetecknar Argentina idag. Denna process kan inte och kommer inte att vara för evigt. Förr eller senare kommer en av de två huvudklasserna i samhället – bourgeoisien eller proletariatet – att framtvunga den avgörande striden. För att arbetarklassen ska kunna utgå segrande ur denna strid är ett revolutionärt parti nödvändigt; ett parti som kombinerar ett realistiskt perspektiv med handlingsprogrammet för kapitalismens revolutionära störtande. PTS kamp för att bygga ett sådant parti är av avgörande betydelse och FRKI kommer i så stor utsträckning som möjligt att stödja PTS i detta.

Valrörelse med trögt före

Den svenska valrörelsen har svårt att ta fart. Partiledarna framträder en efter en i Almedalen på Gotland, vilket brukar vara den inofficiella starten på valrörelsen. Dock saknas moderaternas Bo Lundgren i Almedalen; han blev sur för att han inte fick den veckodag han själv ville ha.

Riksdagspartierna kämpar förtvivlat för att hitta olika frågor att profilera sig med.

Kristdemokraternas Alf Svensson, som tycks vilja sitta kvar som partiledare tills han därovan kallar hem honom, försöker utan större framgång samla en reaktionär opinion kring "fusket" med sjukskrivningar och homosexuellas rätt att adoptera barn.

I övrigt rör sig hela debatten om det eviga mantrat i svensk politik - vård, skola och omsorg.

Folkpartiets Lars Leijonborg försökte först plocka poäng på att konfrontera rasister i teve, men tycks ha dragit sig tillbaka till säkrare jaktmarker, nämligen skolan. Nu föreslår han att lärarna i skolan ska kontrollera elevernas läsförmåga varje vecka. Som om lärarna inte redan var överlupna med uppgifter som går ut på att kontrollera eleverna!

Centern satsar uppenbarligen allt på två kort: personkulten av Maud Olofsson och frieri till barnfamiljerna. Det är möjligt att budskapet att det här är Maud går bättre hem än på Lennarts tid, men någon större entusiasm kan knappast märkas bland väljarna.

Den sällsynt tråkige Bo Lundgren borde i kraft av sin ställning som ledare för det största borgerliga partiet uppträda som ledare för den borgerliga koalition han hoppas ska ta över makten i höstens val. Frågan är hur många som över huvud taget tror på den möjligheten? Lundgrens roll som högst eventuell statsminister utmanas dessutom av Alf Svensson.

Det småborgerliga Miljöpartiet väckte en del uppmärksamhet i media i samband med alla turerna kring "rören", men därefter har det varit sällsynt tyst. I likhet med Vänsterpartiet har mp svårt att motivera de kompromisser man tvingats till som regeringsunderlag för socialdemokraterna.

Miljöpartiet, Centern och Folkpartiet lever alla farligt nära fyraprocentsgränsen. Några svängningar hit eller dit i opinionen kan ge ett eller flera av dem dödsstöten.

Socialdemokraterna har under flera år haft konjunkturen med sig och i viss mån lyckats tvätta bort stämpeln som åtstramningarnas parti. Efter den 11 september har Göran Persson blivit något av en landsfader, som till och med hyllas av många borgare för sin statsmannamässighet på det internationella planet.

I praktiken innebär detta att den svenska regeringen på ett tidigare inte ofta skådat sätt blivit ett litet kugghjul i det imperialistiska maskineri som anförts av George W. Bush. Sverige deltar i USA-imperialismens diplomatiska och militära äventyr.

Under Palmes tid kunde man tala om en viss självständighet i utrikespolitiken – i grund och botten dock motiverad av svenska kapitalistiska intressen men också av trycket från en radikal opinion. Sverige försökte hitta en egen nisch för sin egen, med C.H. Hermanssons ord, lilla men hungriga imperialism.

Idag finns det inte något utrymme för ett manövrerande av det slaget. Den enda kvarvarande supermakten, USA, kräver ovillkorlig underkastelse. Den nuvarande svenska utrikespolitiken kännetecknas framför allt av manövrerande mellan USA och ett EU där Storbritannien står på

USA:s sida men andra stormakter (Frankrike, Tyskland) potentiellt utgör ett hot mot USA-imperialismens oinskränkta hegemoni.

Vänsterpartiet har också svårt att hitta frågor som kan höja opinionssiffrorna. Schyman låter ovanligt tam och inspirerad, som om det skulle saknas orättvisor att agitera kring. Inkomster och resurser blir allt mer snedfördelade. De rika blir rikare, de fattiga blir fattigare, men Schyman höjer knappt rösten.

Vänsterpartiet har aldrig varit någon konsekvent förkämpe för arbetarnas grundläggande intressen, men sedan samarbetet inleddes med s-regeringen har partiet blivit allt blekare och tamare. Det är uppenbart att många tidigare s-väljare, som vände sig till v på grund av missnöje med s-politiken, verkar ha tröttnat och återvänt till socialdemokratin. Det är bättre med originalet än med en kopia, tycks de resonera.

Vänstern utanför Vänsterpartiet har så svagt stöd bland arbetare och ungdomar att det inte ens går att mäta. I vårens skolval blev deras siffror bedrövligen låga. Stalinisterna i KPMLr lär inte göra stort väsen av sig under valrörelsen, förutom på de orter där man redan har ett lokalt stöd (Karlshamn, Gislaved).

Centristerna i Socialistiska Partiet och Rättvisepartiet Socialisterna kan för en utomstående förefalla nästan identiska. Men förutom i samband med Rättviselistan i EU-valet 1995 har de aldrig kunnat enas i samband med val. Det är uppenbart att både SP och RS i stort sett saknar stöd utanför de egna leden. Deras kandidaturer i de tre valen i september kan bara ha en propagandistisk betydelse.

Arbetarmakt karaktäriserar SP och RS som centristiska därför att de saknar förmågan att kämpa för ett konsekvent revolutionärt program. Istället kompromissar de ständigt med reformismen i avgörande frågor. Avsaknaden av stöd utanför de egna leden gör att det också helt saknas anledning att ge dem kritiskt stöd i höstens val. Det skulle bara kunna vara ett stöd till deras reformistiska valplattformar.

Anarkister och frihetliga av olika slag kommer att driva kampanjer för att bojkotta valet. Vi är inga stora beundrare av den parlamentariska demokratin – vi slåss för de arbetandes rådsdemokrati – men förutom i revolutionära situationer finns det ingen anledning att bojkotta val. En bojkott av höstens val skulle framstå som ett slag i tomma luften.

Den överväldigande majoriteten av arbetare och ungdomar kommer att delta i valet. De kommer mer eller mindre entusiastiskt att lägga sin röst för socialdemokratin eller Vänsterpartiet. Båda dessa partier för en borgerlig politik, men deras väljarunderlag utgörs av landets arbetare och ungdomar. Genom att förespråka en kritisk röst på s och v kommer Arbetarmakt att sträva efter att ingripa i de oundvikliga motsättningar som uppstår mellan arbetarväljarna och ”deras” partier – s och v.

Nyhetsbrevet kommer från slutet av sommaren och fram till valet att följa valrörelsen och granska och kritisera de olika partier som ställer upp i valet. Artikeln i detta nyhetsbrev om de fascistiska och rasistiska partierna kan ses som en inledning till denna granskning.